

Kribbelkes. Gediechskes in 't Mastreechs

Harie Loontjens

bron

Harie Loontjens, *Kribbelkes. Gediechskes in 't Mastreechs*. Van Aelst, Maastricht 1941

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/loon012krib01_01/colofon.php

© 2015 dbnl / erven Harie Loontjens

Inleijend wäördsje.

Moote veer nog e veurwäördsje sjriev veur get, dat eigelik veur ziechzelf sprik?

Dat neet gerecommandeerd behoof te weure, umdat 't zoe zuuver gezach en gediech is, tot eederen aandere mins 't ouch zoe begint te zien, en te veule en 'r zeet: 'Es iech kôs sjriev, sou iech 't ouch zoe gezach höbbe, allein rijmde 't ziech daan neet en leep 't neet op maot'.

Es de lui zoe get vaan gediechsjes kinne zègke, is dat wel 'ne zekere maotstaaf veur de zuuverheid vaan toen, veur de sjuste oetbeelding vaan de persoene of 't köstelijke vaan ei besjreve gevelke. En dat kinne veer zeker wel vaan dees 'kribbelkes' vaan euze sjrijver Harie Loonsjes zègke. Heer liet uuch zien de sjoenheid vaan eus stad, boe-in de lui dèks roond-loupe mèt hun ouge touw. Heer reup veur uuch op de herinnering aon de groete persessie mèt al häör plechtigheid of 'r liet uuch zien de Wiekerbroonk en wat daomèt samehink. Veult geer de Mastreechter geis spreke oet de besjrijving vaan de kèrremes en zeet geer neet de Mastreechter koejong z'n ströppestreek oethole mèt de beweging, die in de maot vaan 't gediech zoe duudelik tot uuting kump? Preuf geer neet et stökske levenswiesheid in e gediech wie de 'Zès-en-daartig jonges' of huurt geer neet de snik, dee bij de 'Dreij seldaote-graver' veur hun, die veele, mer haaf kôs weure weggeslik?

Doch boerum uuch dat alles op te neume, geer lezers, die toch ouch de geveuligheid höbt, um dat alles te ondergoon! Daorum hoof iech heij gein aonbeveling bij te sjriev, geer zèt uuch mer aon 't leze, mèt eur ouge wied ope en de geveulige snaor in eur hart gespanne.

Daan zölt geer veur dees gediechskes ouch de waardeering veule, die ze verdeene en boemèt geer ze moot leze. Vävöl plezeer en succes!

Dr. A. KESSEN.

Aon mien vrouw en kinder.

Dao späölt 'n zon in mienen hoof
 En puunt dao blomme, plante.
 'n Mösj die ploeiert ziech in 't leech
 Dat sjatert noe langs alle kante.
 En boum en plant
 En blom en stroek
 Die weure lekkerkes getoek
 Door elke straol
 Die op häör sjijnt
 En plaogend späölt of zie 't meint.
 Bring zon m'nen hoof vol zannesjien
 En laot 'm altied zonnig zien!

Dao späölt 'n zon ouch in mien hoes
 - Ao, geit ze noets deneve -
 Mien kinder duukle in häör leech,
 Ze brink e straolend leve.
 En moojerke
 Die lach demèt,
 De zon brink häör bij 't werk verzèt
 En elke straol
 Die deit häör good,
 Die brink weer nuije, frisse mood.
 Laot zon mien hoes vol zannesjien
 En laot dao eeder zonnig zien.

Dao späölt 'n zon ouch in mien hart
 - Ao, maag die dao-in blieve -
 Daan sjijnt 't zwartste altied klaor!
 Die zon kin *al* verdrieue
 Wat lielik liek
 En angstig is
 En wat me binnenin geer mis.

Daan geef miech zon
Dien sterke krach
Tot iech um 't duusterste nog lach!
Daan goei mien hart vol zannesjien
En laot 't altied zonnig zien!

I. Vaan alles get

In de spraok vaan eus heim.

Veur d'n Hier L. Mertens.

'ch Wèl zien wie 'ne varende zenger dee trèk
 Door 't gezegende, sjoen Limbörge land;
 'ch Wèl zwerve door bosse, langs weije en weeg
 En zinge nao Limbörge trant;
 Iech bin 't, dee 't lachende leve bemint,
 Dee leefde en vräög in 't kleinste ouch vint
 En dee dat wèlt bringe aon uuch allemaol,
 In de spraok vaan eus heim, in de Limbörge taol!

'ch Wèl zien wie de vogel, dee zink in de vrei
 Vaan de böse, langs 't water, de weeg,
 Dee höldig in klanke zoe good es 't geit
 De Maan boe heer alles vaan kreeg.
 Iech vaang miech de zaank vaan de wuivende buim
 Lèk luustrend miech neer in de weije en druim
 En zeuk zoe get leedsjes veur uuch allemaol
 In de spraok vaan eus heim, in de Limbörge taol!

'ch Wèl zien 'ne zenger veur 't Limbörge volk;
 'ch Wèl zinge wat good is en sjoen.
 Iech zing vaan 't eige, 't Limbörge heim,
 En vraog get gehuur es mie loen.
 Iech zing vaan de leefde, de boer en de sjech
 En zeuk, ouch in 't kleinste, Gods woondergediech!
 Iech zing veur 'n eeder, veur uuch allemaol,
 In de spraok vaan eus heim, in de Limbörge taol!

Es 't vreugjaor kump.

't Ierste greun sprink oet de knòp,
 Dao vluig d'n ierste, groeten tròp
 Vaan veugel door de liech-blauw loch,
 't Is wel nog kaaid, meh 't is daan toch
 Weer woer tot noe 't vreugjaor kump
 Wat mins en bies tevrijeje stump.

Noe snijt de ploog weer vaor nao vaor
 En zejt de boer veur de ierste sjaor.
 Vaan weelmood zink heer achter 't peerd,
 Daank Slivvenhier, dee häöm de eerd
 Weer gief, noe tot 't vreugjaor kump!
 Daoveur is heer zoe bleij gestump.

De wintertied dee is weer um,
 'ne Vogel zink al, en zien stum
 Klink bleij-op, nao vääol zwiegzaam daog.
 Noe daank 'n eeder en me vraog
 Get zege, dee us bleijer stump,
 Noe nao de kaw 't vreugjaor kump.

Op dialeksrijvers.

D'n eine wèlt tot me 't zoe zal sjrievè,
 D'n aandere zeet: 'Iech sjrijf veur vrieve, wrieve.'
 Eins weurd me 't neet.
 Bin iech noe profheet
 Es iech zèk tot 't vreigel zal blieve?

Hiemelkonzèr.

*Bij gelegenheid vaan 't zèllevere kloesterfees vaan Paoter Jac. Schreurs
op Dinsdag 4 October 1938.*

Cecilia stump noe häör instremint
En steit klaor veur te goon dirrizjeere
De zaol vaan d'n hiemel löp laanksaam aon vol
Noe 't hiemelkoor geit konzerteere.

Väöraon in de loosj, opzij vaan de sèn,
Dao zit Slivvenhier mèt Zie Meerke,
Sint Zjoezep dee hèlt ziech nog get achteraoef
En trèk nog ins aon zie sigeerke.

Sint Michaël wijs al de plaotse mèt aon
En Gabriël höllep 'n hensje.
Aon de deur steit Sint Pieter, dee heet de kontrol,
Dee kin ziech dao-in wie e mensje.

Christoffel löp achter de sèn op en aof
Nog zien solo-partij stèl te bromme,
Sint Paulus, es iersten orkesmeister, huurt
Nao d'n toen vaan de twie keteltromme.

De ingelekore stoon sjoen opgestèld,
Die zinge de hoegste partije,
Sint Blasius zal veur 't good te doen goon
Hun keel euverleze en beije.

De wäörd vaan 't leed heet Franciscus gemaak
En Sint Ivo dee môs sensureere,
Cecilia zellef die maakde de wijs
En zal 't gehiel dirrizjeere.

Sint Rochus dee heet nog get pijn aon zie bein
 En maag op e steulke goon zitte.
 't Is e gepraots en geprevel doorein...
 Meh de Hèllige Slaopers die pitte.

De zaol raak wie laanger wie miejer gevöld.
 De Kluizeneers zitte gans achter,
 Aon de kante de Moojers en Maagde bejein...
 Dao obbins weurd 't praote vädol zachter.

De deure goon ope! Dao komme ze in,
 Besjeemp umtot alles geit klappe,
 Meh toch, eve bleij, umtot hun dat noe gelt,
 Zeet dao ins wie fièr tot ze stappe,

De Hèllige vaan gans 't Limbörgse land,
 De Bissjöp, de Maagde, de Boere.
 De Kluizeneers, oongesjore, vol stöb,
 Weite neet wie of ze moote loere.

Vädörop Sintervaos mèt Sint Lambeer debij,
 Sint Amandus en daan Sint Clodulphus,
 Nog miejer, nog miejer, 'n gans groete reij,
 Mèt Monulphus en Sint Gondulphus.

Norbertus dee heet get voul han vaan de mijn,
 Sint Gerlachus dee ruuk nao de velde,
 Dao is Wiro, Plechelmus en Otger, zoe'n dreij
 Die zaog d'r heij onder mer zelde.

Sint Hubertus dee löp mèt zien hert gans allein,
 En dao achter dao komme de vrouwe,
 Landrada, Odilia, Sinte Harlind
 En nog aandere, sjoene en sjuuwe.

Meh 't ind vaan de reij, dat is get apaarts,
 Dat weurd mèt gejubel oontfaange,
 Want Limbörgs' Slevruikes die komme noe dao
 Ein veur ein op ziech sjoens aongegaange.

't Zien die vaan Treech, vaan Remun en van Thoor,
 De mieste die drage e kruunsje,
 Dao zien die vaan Zitterd, vaan Vinlo en Weert,
 Hun kleijer vaan goud, wie hun truunsje.

't Ganse gezèlsjap dat krijg noe 'n plaots
 Middenin in hiel sjoen zedeleere.
 Dao zien t'rs debij die zien get besjeemp,
 Ze zouwe ziech haos goon zjeneere.

Meh eine, dat is geine vaan de pèjjie
 Vaan de aandere, en zeet ins, toch is 'r
 Gezete dao tösse Servaos en Lambeer,
 Ze praote, en g'luif mer, niks mis 'r.

't Is Sint Jacobus en wat dee dao deit
 Dat zal iech Uuch evekes zègke,
 Heer zit in de plaots vaan 'ne Limbörgse jong
 Dee moot peternoonk tegen 'm zègke.

Dat is 'ne Paoter, dee leef veur zie land,
 Dee sjrijf en dee diech sjoenste dinger,
 Dee späölt mèt de taol, wie 'ne kôkerêl
 Deeste opzèts, zoe tösse dien vinger.

Heer vertèlt aon de lui op 'n simpel maneer
 Al 't sjoene wat waor in hun streke,
 En de Hèllige hōbbe - Slivvenhier goong hun veur -
 Zoe geer nao dat werrek gekeke.

Dee viert noe zie fees, is in zèlver gezat,
 En me kump 'm noe filisiteere,
 Meh ouch in d'n hiemel dao viert me 't mèt
 En geit me veur häöm konzerteere.

Dao is noe e fees ouch heijbove veur häöm
 Bij de lui die heer dèks heet bezoonge
 En getuind aon 't vollek vaan gans zie land
 En gelierd tot ze veur h u n bestoonge.

Dao heet Slivvenhier mèt 'n teike gelas,
 En Cecilia geit noe beginne.
 De zaol is noe stèl en gans achterin
 Kump Kukephas' noedleechske binne.

Dao späölt 't orkes 't preludium al,
 Dao jubele machtige klaanke,
 't Koor dat zèt in, d'n ölleger roonk,
 Tot de zaol dreunt in ribbe en flaanke.

Zoe viert in d'n hiemel me Päöterkes' fees
 Mèt 'n iering vaan die heer heij ierde,
 Vaan wee 'r de goojigheid en hun bestoon
 Aon de Limbörgse lui opnui lierde.

De Hèllige luust're vol aondach, hiel stèl,
 Ze wèlle vaan alles niks misse.

'ne Glimlach allein lik nog op hun geziech
 Es z'in eus kèrke weer stoon in hun nisse.

Saovens.

Saovens bij 't slaope goon
 De ouge eve touwgedoon
 En trökgedach aon alles wat
 D'n daag veur us weer heet bevat.

Gaof me aon eeder sjus 't zijnt?
 En waor dat wat me doog gemeind?
 Heet me d'n troes ouch dao gebrach,
 Dao, boe heer vaan us woort verwach?

Heet me in drif en koejigheid
 Gebrach soms pienlikheid en leid?
 Heet me bij àl wat woort gezag
 Ouch bij 't antwoord naogedach?

Heet me gans good gedoon zien pliech?
 Daobij 't oug op Häöm geriech
 Dee sjus beoordeild wat neet maag,
 Op Häöm, de meister vaan d'n daag?

Heet me dat alles good gedoon
 Daan kin me röstig slaope goon.
 En aandere, slet daan mèt berouw
 Eur ouge veur de nach weer touw.

Levensmeziek.

Veur C.d.R. wie heer genoos.

't Is soms of me de harmenie vaan de ziel
 En 't liechaam wèlt goon oondermijne,
 Of me die simfonie in groete stiel
 Door verkierd maotsloon wèlt goon verkleine.

Daan pak 't leve us aon, wel get rauw,
 Wat klaor waor geit duuster daan sjijne;
 Of eus liechaam dat krijg 'nen duchtigen dauw
 Door 'n kakefonie vaan fèl pijn.

Meh al weure de klaanke daan ouch minör
 En weuren 't mesjiens dissonante,
 't Brink toch weer sjoenheid langs gans aander kante.

Huur! 'n Piccolofluit geit in hoeg tremoleere
 't Gans orkes veur in e fijn moduleere
 Nao leef des hoegste mazjör.

Berösting.

Hiel hel zien soms de sleeg die Slivvenhier us sjik,
 Meh die weert me neet aof es me de kop opstik,
 'n Eeder krijg z'n sleeg, daovaan is m'euvertuig,
 Daorum de han gevajd en mer de kop gebuig.

Mesjienespeul.

Heer wèrrekde aon 't betongmesjien
 En drejde de greep vaan de meule,
 Heer stoont in de stöb vaan semint en vaan zand
 Dee de wind door zien haore doog speule.

Heer drejde de greep en 't gans mesjien
 Dat lag ziech 't underste bove
 En mingde de stein, de semint en de zand
 Tot speessie es deig veur 'nen ove.

Heer aot de semint dee knoorsjde in zien tan
 En speulde z'ne moond mèt get water.
 Fèl staok de zon en weer druug woord zien keel
 Heer winsde ziech e paar oore later.

De zon leet ziech veule, ze brande zie vel,
 Heer sufde!... Pas op! Neet zoe stare!
 Drej um daan de greep!... De zand is zoe druug!
 Drej um! Dao stoon weer e paar kare!

Heer snapde zien tuit die neven 'm stoond,
 't Water waor law, neet te drinke...
 Dao kaom weer 'n kroukaar! Drej um noe de greep!
 Toen voolt heer inein ziech zinke.

'ne Sjriew vaan de baas! Toen obbins alles stèl.
 De semint in de bak laog vol spatte
 Vaan blood. E raad had gegrejd
 In 't vleis vaan 'nen erm mèt zien jatte.

Wie 'r bijkaom toen zaog heer vâöl wits um ziech heer,
 Heer had 't benajd, ao zoe werrem,
 Heer veulde 'n pijn die 'm pitsde en staok,
 En voolt in verband nog e klein stökske errem.

En in ziene kop drejde en bôtside 't mesjien,
 De semint en de stein vaan de meule,
 En 'r ijldde en reep tot de greep en 't raad
 Mèt z'nen erm en zie blood wouwe speule.

En later, nao jaore, daan voolt 'r soms nog
 'n Pijn op de plaots vaan d'n errem...
 En zag heer dat daan ins aon 'ne vrund,
 Daan zag dee allein mer: 'Aocherrem!'

Verkajd.

Miene kop is wie 'n gepôfde kerstaanjel,
 Mien haor, naat vaan de zweit, dat hink wie 'n fraanjel,
 Mien ouge zien zwoer,
 Iech snouf mer toezjoer
 Want mien neus die löp sjus wie 'n kaanjel.

Veur hun die veele.

Juni 1940.

De grond dèk noe veur altied touw joonk leve, dat verblooidie wie ziech de mejjer mèt zien zeis euver de wereld spooide. Vãöl awwervrãög woort awwerleid; en kinderstumme vrooge; vãöl vrouwe-ouge traonde dèks es hun de kruzer slooge. Dit zaod veel nörreges veur niks, want ins kump, wie veer hope, de vreij, en op hun graver bleuit de nuije wereld ope. Noe ligke vrund en vijand dao vlaak nevenein te slaope de groete slaop, dee stèl doog zien: de geis, de hand, 't waope. Veer beije stèl e Weesgegroot veur allemaol die veele, veur vrund en vijand en veur hun die vaan hun jonges heele.

Dreij seldaotegraver.

Herinnering aon Sterksel. Juli 1940.

'n Houte kruiske en e blömke,
get stein, dreij naome, weijer niks,
zoe ligke bij 'n denneböske
dreij graver bij 'ne kruzefiks.

'n Hiel smal zandpaad door e böske
dat brach us bij hun kèrrekhof.
De veugel zinge hun e mèske,
de dennebuim, die doen 't lof.

Dao stoon dreij naome op de kruzer;
me leus ze en me wèt 't neet...
En auch, die dreij, wee wèt hun sterve
wat dat brach ielend en verdreet.

't Zeet zoe wienig die dreij naome.
En toch, wee kin beteikenis
vaan wat gevraog woort vaan heij bove
door Häöm, boevaan elk leve is?

Veer stoonte veur de houte kruiskes
mèt naome en veer zagte niks,
meh voolte vääöl die paar minute...
De zon sjeen op de kruzefiks.

Duuster stad.

Daak aon daak steit hoes aon hoes...
 In 't stikke-duuster
 Lik de stad zoe stèl, zoe stèl,
 Zoonder ei gefluuster.

Grieszwart steit de hoezerij
 Stèl ziech te verbiete,
 Wie moojers, die in rouwtwalèt
 Get sjoens en leefs bekriete.

Duuster stad, boe daak aon daak
 Dèk väälf leef en lije,
 Kin ziech noe neet hoes aon hoes
 Es 'ne noster reije?

Eeder hoes daan 'ne kral,
 Vraogend in d'n duuster...
 Eeder hoes e klei geval
 Vaan stèl gebedsgefluuster.

Levenspolis.

Es m'aon 't indsje vaan zie leve
 Vreij en oonverveerd
 Aon God rekensjap moot geve
 Vaan wat me doog op eerd,
 Daan is 't sjus wie in 't leve
 Es me ziech verassereert,
 Want goong me get teväälf deneve,
 Daan is de polis neet väälf weed.

De nuijen deke.

Bij de beneuming vaan Pastoer Ingendael.

Servaos zag tege Sint Lambeer:
'Iech weur m'nen deke kwiet,
'Iech moot 'ne nuije zeuke goon
'En zeukden 'm neet geer wied.

'De wèts d'n deke dee noe geit
'Wat dee vääöl heet gedoon,
'Dee zorgde tot mien sjoen, aw kèrk
'Weer in 't leech kaom stoon.

'En neet allein veur miech heet heer
'Gewèrrek hel altied,
'Meh gans Mastreech laog aon zien hart...
'En noe raak iech 'm kwiet!

'Geef miech ins raod m'ne gooie vrund
'Diech bis Mastrechteneer!
'Mesjiens kins tiech miech hellepe,
'Daan doeg miech dat plezeer.'

'Jeh,' zöchde Sint Lambertus toen,
'Jeh, Fäös, de vraogs dao raod.
'Iech waor nog kort geleije pas
'In mie Mastreech op straot.

'Ze brachte vaan 't Luikse land
'Vaan miech get nao Mastreech.'
'Iech weit 't', knikde Sintervaos,
'De stad waor gans vol leech.'

‘Iech kaom toen in de kèrk vaan miech,
 ‘ - De wèts de Breus'le poort, -
 ‘En wètste: miene pastoer door wee
 ‘Iech toen oontfaange woord,

‘Dee liek miech veur dat dekenaat
 ‘ - Es iech miech neet vergis -
 ‘DE maan, ofsjoen iech in mien kèrk
 ‘Häöm gaaroet neet geer mis.

‘Meh 't is veur 't good vaan gans Mastreech,
 ‘Noe, est'm hōbbe wèls,
 ‘Daan liek 't miech 't bèste tot
 ‘Ste 't Slivvenhier vertèls.’

‘Akkoord,’ zag Sintervaos ‘akkoord,
 ‘Kom nao de Meister touw,
 ‘Heer wandelt sjus die laon dao oet
 ‘Dao achter mèt Slevrouw.’

Wie Sintervaos aon Slivvenhier
 Zie veurstèl had gezag
 Toen knikde Dee, mèh vroeg toch iers
 Wat Moojerke wel dach.

‘Aoch Jong,’ zag Die ‘doeg dat gerös,
 ‘Iech had 'm es kaplaon
 ‘Ouch in mien kèrrek in Mastreech
 ‘De hōbs 'ne goolie d'raon.’

Toen woord 'nen depèsj gesjik
 Nao Vajer Bissjop touw
 En oonderteikend: Slivvenhier,
 Servaos, Lambeer, Slevrouw.

En Vajer Bissjop, jeh, dee wis
 Al langer vaan besjeid,
 Meh zag toen: 'Noe is't beslis
 'Wee nao Servaos touw geit.'

Menier d'n deke Ingendael
 Oet naam vaan gans Mastreech
 Perfiesja! Geer maag gruuts zien tot
 Geer zoe geleije kreeg!

Slevrouw, Sint Lambeer, alle twie
 Die gunde Uuch die ier,
 Wèrk lang en good mèt hóllep vaan
 Servaos en Slivvenhier.

Dao is nog vääöl...

Veer zien zoe gelierd
 En hóbbe verkierd
 Mèt lui die 't good kôste wete.
 Veer hóbbe eus breuk
 Op de benk, mèt de beuk
 Vaan de wiesheid, lang jaore verslete.
 Dao is nog vääöl nuits,
 Dus weer obbenuits
 Begonne, meh ie v'r 't wete
 Waddof t'r nog is,
 Daan zien veer gewis
 Allang, veur eus kinnes, verslete.

Riddenaassie.

Pauw zag ins tege iemand:

‘Greun kump vaan geel en blauw.
Dus: zeen iech alles greun en geel,
daan trèk iech nao 't blauwe touw.

Blauw en roed gief maof.
Dus: bin iech roed vaan ergernis
en drejt ziech blauw àl veur miech aof,

daan weur iech maof vaan kaw.
Wie ruimp ziech dat noe good:
Iech weur maof vaan de kaw

en roed weur iech vaan gif,
meh giftigheid brink wermde mèt.
Boe-in zit noe de kif?

En es miech alles drejt
en weurd miech greun en geel
veur d'ouge doorgezwejd,

daan krijg iech 't neet kaaid
meh veul miech fèl bezwèt.
Weurd mie verstand te aaid

um good te snappe noe
wie wermde kaw aofguuf?
En toch, toert, is 't zoe,

want greun kump vaan geel en blauw,
en blauw en roed gief maof...’

‘Loup nao de noondetjouw!’

zag iemand tege Pauw.

Mien jonges.*Veur d'n Hier Oostwegel.*

Es mien klas werrek is aon 't make
 En zit iech op de lèsseneer,
 Daan moot iech wel ins eve stake
 En kiek daan op mien jonges neer.
 Iech zeen ze bezig aon hun werrek
 Mèt ingespanne-roeie kop,
 Dao knawwelt eine, dat is sterrek,
 Ze potloed wie e zeuthout op.
 Daan zeen iech ze dao veur miech zitte,
 Kiek iech mien klas zoe eve roond,
 Iech zeen twie roeie en 'ne witte,
 De res is zwart en broen en bloond.

Dao zien t'rs die tösse hun lippe
 En tan e stökske tong doen zien;
 Mèt airs 'aon miech kaan geine tippe',
 Mèt bangig roondzien wie 'ne knien.
 Dao zien t'rs die gans branie-echtig
 Begôste aon wat waor gezag,
 Meh die noe al - 't waor te mechtig -
 Hun pen vas hōbbe neergelag.
 Die zeen iech allemaol veur miech zitte,
 Kiek iech mien klas ins eve roond,
 Iech zeen twie roeie en 'ne witte,
 De res is zwart en broen en bloond.

Ao, elk jaor daan krijgste nuije,
't Is aander vel, 't is aander vleis,
En de perbeers weer drin te duije
Get levenslèsse en get geis.
Wat Slivvenhier miech ouch zal sjikke
Dat blijf miech allemaol geliek,
Es iech mer neet hoof te versjrikke
Es iech hun in hun ouge kiek
Zoe wie ze dao daan veur miech zitte
Kiek iech mien klas ins eve roond,
Iech zeen twie roeie en 'ne witte,
De res is zwart en broen en bloond.

Meh of ze zwart of wit of roed zien,
Ze zien es jong miech eve leef.
Iech vraog allein mer: laot 't koed zien
Wied vaan hun blieve ezzebleef.
En jonges, komp geer in 't leve
Of dat daan zwart is, roed of liech,
Daan hoop iech tot wat mètgegeve
Is aon uuch, uuch liert eur pliech,
En gaot daan neet bij alles zitte
Meh pak daan aon wat of geer vond.
Mien roeie, zwarte, bloonte, witte!
'ch Wouw tot iech daan dèks bij uuch stond!

Leedsje.*Veur Sjra Houwen.*

Dao kaome dèkser langs 'ne weeg
 E meitske en 'ne jong.
 Zie waor te voot, heer in 'n kouts
 En 'r sjmakde mèt zien tong.
 Of heer 't veur 't peerd of 't meitske doog,
 Dat weit iech al neet mie,
 Meh es iech miech neet d'rin vergis,
 Daan waor 't veur alle twie.

't Meitske keek al wel ins op
 Nao 't kuitske en de jong,
 Heer naam daan zienen hood ins aof
 En sjmakde mèt zien tong.
 Of heer 't veur 't peerd of 't meitske doog,
 Dat weit iech al neet mie,
 Meh zie geluifde toen alvas:
 Dat deit 'r veur alle twie.

En op 'ne sjoenen aovend, jeh,
 Toen zag obbins dee jong:
 'Zèk, klummel bij miech in mien kojts.'
 En 'r sjmakde mèt zien tong.
 't Peerdsje zöchde wel ins hel
 En dach: 'Meh noondepie!
 'Ters sjmakden heer veur miech allein,
 'En noe deit 'r 't veur twie.'

Ze rjide same dèkser noe
 't Meitske en de jong-,
 En wie 'r vaan häör 't jaowoord kraog,
 Toen sjmakden 'r mèt zien tong.
 Mistruustig keek 't peerdsje um
 En dach: 'Meh noondepie!
 'Noe is 't neet m'ne baas allein,
 'Noe sjmakke ze alle twie.'

Verleef.

Dien ouge, deep blauw, zien get manjefieks,
 'ch Weit neet op wat sjelderij totstiech lieks
 Mèt dien sniewitte tan
 En mèt dien fien han...
 't Weur tied jong totste häör ins bekieks.

Op 'n aw jong-juffrouw.

Ze heet e gans modern model vaan hood op,
 Ze zeuk de bèste middelkes veur kleur wie blood op,
 En toch daag en nach
 Is mer häör gedach:
 Iech gaon es pesteurke 't kemoot op.

't Sjoesterke.

Iech klop en iech hamel de gansen daag
 Iech nej en iech stik en iech pin,
 Iech zèt hiel sjoen huifkes die d'r maag zien,
 Iech plak ze, wie niemes 't kin.
 En 's mörreges vreug
 Vaan 'n oor of zès,
 Daan slaon iech d'rop los,
 Iech doon mien bès,
 Te verdeene 't broed veur mien kinder en vrouw,
 Sjus wie Slivvenhierke dat wouw.

Höb iech zoe smörges get spek in de pan
 En smiddags 'ne pot oonderein,
 Stop iech mie piepke e paar kiere good,
 Daan zing iech de naobers bejein.
 Vaan smörreges vreug
 Vaan 'n oor of zès,
 Daan slaon iech d'rop los,
 Iech doon mien bès,
 Te verdeene 't broed veur mien kinder en vrouw,
 Sjus wie Slivvenhierke dat wouw.

En höb iech daan Zoondags zoe nao de mès
 'n Dröpke of pötteke beer,
 Rouk iech mie sigeerke, en Truike kook fien,
 Daan höb iech 't groetste plezeer.
 En 's middags daan,
 Es 't weer is sjoen,
 Daan goon veer oet
 'n Wandeling doen,
 Nao Caberg, nao Kier of Sint Pieter touw,
 Mèt mien kinder en Truike mien vrouw.

Ölleger.

D'n drenzeltoen vaan 'nen ölleger
 Sjriewt jenkend bij miech door de straot,
 'n Dèks opgeverref danseuske
 Dat sleit op e belke de maot.

Ze steit tösse trommels en piepe
 En oonder 'ne roezegierland,
 Ze houjt op de bel mèt e stekske
 En kiek links en rechts, gans astrant.

Mèt e snuutske dat prous vaan verwaandheid
 En häör haore gans vèt vaan pemaad
 Zoe spiegelt ze ziech in de roete
 Mèt 'ne grimslach zoe zeut wie sjôklaat.

En beuk ouch in benklike toene
 D'n ölleger fèl door de straot,
 Of zink melankolies zie wijske,
 Zie sleit op häör belke de maot.

Ze sjogkelt mer altied mèt weijer
 En drejt links en rechts häöre kop,
 De kinder die wieze nao 't belke:
 'Kiek, kiek noe, noe houjt ze weer d'rop.'

Stök leve op jenkenden ölleger
 Vaan wiewäöl is dat 't pertrèt?
 Ze meine de maot aon te geve,
 Meh de levensmeziek sleip hun mèt.

Klein sjoen boerinneke.

Klein, sjoen boerinneke
 Mèt leuk geziech
 't Is toch ins mer kèrremes
 Kom dans mèt miech.
 Bis mer neet verlege,
 Weur neet roed,
 Want zoe'n inkel denske
 Dat kin gei koed!

Klein, sjoen boerinneke
 Iech haw vaan diech
 Veer zien toch ins mer twintig jaor,
 Kom vrij mèt miech.
 Bis mer neet verlege
 Weur neet roed,
 En zouw'v'r us ouch punen ins,
 Dat deit gei koed!

Klein, sjoen boerinneke
 De hès vaan miech
 't Zal toch ins gebäöre goon
 Kom trouw mèt miech.
 Bis mer neet verlege,
 Weur neet roed,
 Want Slivvenhier dee zegent us,
 Dus kin 't gei koed!

Dao waor 'ne smeed.

Dao waor 'ne smeed,
 'ne Awwe smeed,
 'nen Echte boeresmeed.
 Dee hojde wat heer houwe kôs
 Vaan smörgesvreug es heer begôs
 En zoong daobij zie leed.

Dee gooie smeed,
 Deen awwe smeed,
 Deen echte boeresmeed,
 Dee had 'n dochter wie 'n blom
 Mèt wengskes es 'n merketon...
 Meh 't keend dat had verdreet.

Want bij dee smeed,
 Deen awwe smeed,
 Deen echte boeresmeed,
 Dao wèrkde 'nen erme knech
 Dee plökde geer dat blömke weg,
 Meh spreke dorf heer neet.

En jao, dee smeed,
 Deen awwe smeed,
 Dee gooie boeresmeed,
 Dat waor 'nen echte fielezoof
 Dee me gaar niks te zègken hoof,
 Meh vööl te zègken heet.

En wie dee smeed
 Zaog 't verdreet
 Toen zweeg heer langer neet,
 Meh naom zien dochter bij de hand
 En smeijde veur de knech 'ne band
 En blij zoong heer zie leed.

't Sniet.

't Sniet! 't Sniet! 't Sniet!
 Gistere waor nog alles gewoen
 Noe is 't allemaol eve sjoen!
 Iech hōb 'ne bal vas, hiel vas aongeduijd!
 Kin iech nog mikke? Iech bin ins benuijd!

't Sniet! 't Sniet! 't Sniet!
 't Wit karpètsje lik euveral dik
 Iech begin mèt 'n meters-lang selbrik!
 Meh strak es de sjaol oet is, is ze verknoeid!
 Daan zien asseraoie dreuver gegoeid!

't Sniet! 't Sniet! 't Sniet!
 Jonges tot dalik! Wachte nao sjaol!
 Dat weurd 'n sjpas daan veur allemaol!

 Meh de snie is al weg, 't is éine pratsj!
 't Water lōp ziepend mien sjeun in: kwatsj, kwatsj!

Doeg neet nao mien werreke.

Heer spraok, en eederein dee hoong 'm aon zien lippe,
 Aon wat 'r zag, dao-aon kōs geine tippe,
 Heer spraok euver leefde,
 Wie me blij die gereefde,
 Meh toes laog heer op alles te fippe.

Zès-en-daartig jonges.

Zès-en-daartig kinder die zaote in ein klas.
 De meister had plezeer devaan, meh ouch wel las.
 Ze waore sjus wie eeder keend...
 De meister waor dat wel geweend
 En dach: 'Es die zien einmaol groet,
 'Wee wèt wat kriege zie 't koed.'

Zès-en-daartig jonges die goonge vaan de sjaol.
 De meister had zien bès gedoon aon allemaol.
 Ze waore eigelik nog keend
 En vaan 't leve niks geweend.
 Heer dach: 'Noe zien ze hallef groet...
 'Ao, brink 't leve neet vääö koed.'

Zès-en-daartig maander die zaote bij ziech toes;
 Ze haolde allemaol 'n vrouw ziech in hun hoes.
 Ze späölde dèkser mèt hun keend,
 Wie zie 't ouch waore geweend
 En dachte: 't Leve is neet koed...
 'Meh waore mer eus kinder groet.'

Sjeidsrechtters.

Dao zien 'rs bij, die wel de vlöch ins koze,
 Es zaot d'r duvel zelf hun op de 'hoze'.
 Me wèt, 't publiek
 Dat gief gaw krittiek!
 ...Meh me heet toch 'n fluit veur te bloze!

Lèste kalenderdaog.

Iech haang e jaor noe aon de moer
 En weur zoe akelik dun,
 Iech gaof mien bèste daog eweg
 Aon eeder vaan mien vrun.

Wie me miech heij gehaange heet
 Toen waor iech flink en dik,
 Meh elken daag, daan woord vaan miech
 Get weggehaold, getik.

En in 't begin, toen doog dat niks,
 Iech had vääöl veurraad toen.
 Wat lèt me daan op ein zoe'n dink,
 Dat vind me gans gewoon.

Meh wie 't naojaor kaom in 't land
 En daomèt slechte daog,
 Toen kraog iech kawwer in m'ne rök
 En pijn in miene maog.

En of iech grijnd' en snuutskes trok,
 En keek al erreg sip,
 Me sjäörde en me trok mer door
 Es waor iech vaan zjezjip.

Noe staon iech in mien hummeke,
 Mien daog die zien getèld.
 Gaw kump de allerlèste hand
 Die 't lèste bleedsje hèlt.

Daan haolt me miech weer vaan de moer,
 Iech bin jao niks mie weerd,
 Dao kump 'nen aand're in mien plaots,
 Want iech bin vaan de geert.

Iech weit sjus wievääol daog tot iech
 Nog in 't leve bin,
 En is 't lèste blaad gesjäörd:
 D'n tied heet ziene zin.

Meh wèt de mins ouch wievääol daog
 Heer nog te leve heet?
 Wel sjäörde heer! Iech minderde!
 Meh dat... verstoond heer neet!

Gods planimetrie.

God plant in 't middelpunt vaan eus ziel ziene pesser,
 en 't is eigenaordig, es 'r
 de sèrkel um us heer gewoon liet, veer ouch gewoon blieveleve;

maak Heer 'm groeter, daan goon vääol lui deneve
 en veur vääle weurd 't vaan vääol e verluus;
 maak Heer 'm kleinder, daan veule zie 'm drökke en beije Slivvenhier vaan 't kruus.

II. Mastreech

In Mastreech dao bin iech gebore.

Veur mien awwers.

In Mastreech dao bin iech gebore,
 Bij 't roesje vaan de Maos,
 Iech leep, wie iech klein waor, verlore
 In de sjeem vaan de Sintervaos,
 De Sint Matijs en Slevrouwe,
 En späölde bij Minkeleers;
 Op de Merret höb iech miech gehouwe
 En door de stankètsels gepeers.
 Iech leep door de huid vaan de hötsjes
 Vaan roed en vaan wit boeremoos
 En trok um de hoejerpötsjes
 Vaan de wijfkes... Dat waor de sjoos!
 Iech ruuk nog de kies en d'n hiering
 De keui en de speebek, 't fruit,
 En huur nog - 'ch doog sjus 'ne piering
 Aon mien aangel - d'n 'duukboot' zien fluit.
 Op de lieg, lang, platte kare
 Vaan Reego zie groet febrik
 Dao höb iech miech op laote vare
 En voolt vaan de voormaan de smik.
 Iech keek geer nao de beut en de sjeepe
 In 't kanaal of de Bessing,
 De lui, die deveur trokke en leepe,
 Stoon nog in mien herinnering.
 Iech dwaold' in de geng vaan de Berreg
 Mèt e boezjieke in e stök bleek,
 Mien Ma voont dat altied zoe erreg
 Meh niks wat miech fijnder toen leek

Este getse en sjraavlend te zeuke
 In 't sjiemerig leech nao de weeg,
 Soms begô's eine benklik te beuke
 Meh dee kraog boete miestentijds sleeg.
 In de Werreke zeukde iech slengskes,
 Sallemanders en koeleköp ouch,
 Iech kroop mèt door aw vestinggengskes
 En doog al ins get wat neet doug.
 Iech reipde zoe geer door de straote,
 Selbrikde op Vrietof of Plein,
 Of goeide mèt mien kammeraote
 'n Us plaogend klinkske oettrein.
 Iech wandelde geer door eus paarke
 Langs Vief Köp en de sjoen Zwaonegrach;
 Iech zaog 't verdwijne vaan de aarke
 Wie de aw brök woort aofgeslach.
 Iech zaog in verseerde straote
 Persessies en optöch zoe blij,
 En klummelde soms gans verlaote
 Nao Berreg of Franse Batterij.

In Mastreech dao bin iech gebore
 Bij 't roesje vaan de Maos.
 Miene jongen tied sjiijnde verlore
 Es iech wiet vaan mien stad aof waos,
 Meh in miene geis stoont geteikend:
 Mien aw stad en häör sjoen sielhoewèt,
 De tores nao d'n hiemel touwreikend.
 Dat beeld draag iech altied nog mèt;
 En ouch nog de foonklende klaanke
 Vaan häör spraok, zoe sjoen wie meziek!
 Wee moot iech veur dat alles bedaanke?

 'ch Waor, Goddaank, Treechter awwers riek!

Mie Mastreech.*Veur Dr. Jaspar.*

Iech zeen diech Mastreech es 'n lachende zon
 Die häör straole goeit op alle dinger,
 Iech snôp aon dien taol, es 'n merreketon
 Boe 't saap diech vaan löp langs d'n vinger,
 Iech haw vaan dien taol, zoe es vaan 'n ton
 Sjteinaait beer oet dien aw brouwerije,
 'ch Zouw mèt dienen ingel es wie 'nen Don
 Juan mie Mastreech, wëlle vrije.

Meh iech vrij mèt dien straote vol awwen antiek,
 Iech drink geer die beer mèt 't veetsje,
 Iech vin diech zoe sjoen, de bis manjefiek,
 'ch Zing diech in dien taol geer e leedsje.
 Iech blijf vaan diech hawwe, iech veul miech geliek
 Aon de bok... en diech bis 't greun bleedsje.

Treechter taol.

Boe iech goong en boe iech trok,
 Boe iech dwaolde en leep,
 Boe iech leefde en hōb gewoend,
 't Waor good, meh e i n dink reep.
 Want sjoen iech kaom bij vreemde lui
 En verstoont ze allemaol,
 Toch reep en zoong in miene kop:
 Mien sjoen Mastreechter taol!

Mastreech en zien groete persessie.

Mastreech kin väǟl mè̄t sjoenheid stòffe,
 Mèt zien awwerwè̄ts gehiel,
 Mèt zien kè̄rke en zien straote,
 't Groet versjè̄l vaan ziene stiel.
 Meh ouch 't nuije maag d'r kieke
 Lop mer ins roondum de stad,
 Zeet ins wat 'ne gordel paarke
 Me uuch dao heet neergezat.
 't Slut ziech aon, 't eint bij 't aander,
 Aldenhoof en Zwaonegrach,
 Villapaark, 't is eine gordel,
 EI genot vaan planteprach.

En is Mastreech neet mè̄t zien fieste
 Nommer ein gewees altied?
 Waor neet altied zien verseering
 Gans bekind, jao oore wiedz?
 Baog op baog dee boog ziech euver
 Al de straote boe strak weer
 Geit passeere sjoensten optoch,
 Stòk leve vaan d'n Trechteneer.

En mè̄t persessie es op 't Vrietof
 't Hè̄llige huiske is opgezat,
 En de zege weurd gegeve
 Euver us en de aw stad,
 Zeet daan ins roond op euze Vrietof
 Es dao in de mörgezoon
 Alles leef en alles tintelt
 En oet 't ajdste hè̄lligdom
 Boven oet d'n tore dreunend
 'Grameers' stum daan zòch en bromp
 Um uuch d'raon te laote dinke

Al mer roopend: 'Komp noe komp!
 'Sjaart uuch heij um 't hëllig altaor,
 'Buig de knee en beijt noe, beijt,
 'Veur eur eige, veur 'nen aand're,
 'Veur de mins dee leijt, noe beijt,
 'Beijt veur stad en land en velder,
 'Beijt veur gelouf en ierzaamheid,
 'Beijt veural tot heij de glorie
 'Vaan Servaos noets ondergeit.'
 En gestiedig lojt eus 'Grameer':
 'Beijt noe beijt en komp noe komp.'

Daan obbins weurd alles stèl dao
 't Is of alles is verstomp.
 Allein 'ne zèlvren toen vaan belle
 Parelt door de stèltheer
 En daan zeegnend riech d'n deke
 't Sakkermint hoeg op, daan neer,
 Daan nao rechts en daan nao links touw,
 Nao alle inde vaan de stad...
 En daan sjalt obbins meziek weer,
 Mastreech heet weer 't gelök gehad
 Z'n eige ziel te laote kieke
 Door e prach persessiefes
 Ter ier vaan Häöm, dee vis deit leve,
 Dee mèt us is altied gewees,
 En blieve zal ten allen tije
 Zoe hope en zoe beije veer,
 Daan zal ouch de persessie blieve
 D'n daank vaan d'n echten Trechteneer.

Wiekbroonk.

Dao klink e klokgebeijer
 Wied oet euver de Maos,
 Sint Gieles heet geroope
 De lui vaan Sintervaos.

Dao geit in Wiek weer trèkke
 - Dat zeet 't klokgeboonk -
 De aw en sjoen persessie,
 't Is weer Wiekbroonk.

Al heet me stadsallures
 Gelag in straot en plein,
 Toch hèlt 't Wiekervolk
 Nog altied ziech bejein.

't Heet nog zien aw straote,
 Mèt awwer hoezer vol,
 En köp ziech mèt Sint Gieles
 'ne Fijne krollebol.

De Limbörgse benaoming
 Die toch zoe fiest'lik kloonk,
 Die bleef allein bewaord heij
 In Wiek: in Wiekbroonk.

Dat is 'nen have kèrmes,
 Veur niemand 'ne sjaoi,
 Me it volgens tradiessie
 E stökske wort'levlaoi.

Me seert veur de persessie.
 En struijt 'ne blommevloer
 En Slivvenhier kump zeezend
 Langs bij de wort'leboer.

Noe is Wiek weer 'n dörrer;
 Wie klet hink 't aonein,
 Al kin me wel ins vreig'le
 Me zit weer gaw bejein.

Allè daan reubeslikkers!
 Breurkes vaan die vaan Wiek
 Komp mörge euver 't water
 En zeet wie Wiek weer priek.

Me sjoorde en me pôtsde
 Tot alles sjoen weer bloonk,
 Want ins in't jaor daan is't
 Toch mer weer Wiekbroonk!

Daan komp nao't klokgebeijer
 Dat klink euver de Maos.
 De kinder vaan Sint Gieles
 Roope die vaan Servaos!

Aaid wijske.

'n Sjoen melodie, 'n airke, e wijske
 Dat huurt eederein wèd iech geer,
 Meh 't sjoenste dat zal veur us blieve:
 't Leedsje wat ins zoong eus Meer.

Vaan twee vröchte.

Dao waor 'n wortel en 'n reub,
 Die kôste ziech al langer.
 De reub waor 'n astrante preij,
 De wortel waor get banger.

Es zäödsje waore ze door de wind
 Zoe mer bejein gesmete,
 Noe stoonte ze in 'nen hook
 Door eederein vergete.
 De reub die greuide hiel breid oet,
 De wortel woort get langer.
 De reub waor 'n astrante preij,
 De wortel waor get banger.

Toen kaom obbins wie ellek jaor
 De Maos get hoeger kieke
 En wat in Heugem los mer waor
 Môs veur 't water wieke.
 De stroom dee somers gans besjeemp
 Ziech sjievelt langs de kekke,
 Waor noe obbins, ao zoe astrant,
 De velder leeg aon't mejje.
 En ouch eus wortel en eus reub
 Die môsten 't misneete
 Ze woorte zoe obbins zie twee
 Mer oet de grond gerete.
 Wel heele zie ziech vas aonein
 Zoe lang es zie mer kôste,
 Totdat de Maos te sterk woort
 En zie loslaote môste.
 De reub die dreef hiel gaw eweg,
 De wortelweeg waor langer.
 De reub waor 'n astrante preij,
 De wortel waor get banger.

De wortel is toen aongeland
 Op 't eiland: de Maosmeule,
 De reub die waor d'n daag deveur
 Al op de Green aon't speule.
 De Maos die zakde laanksaam weer
 En pesde neet mie langer.
 De reub waor gaw opnui geweend,
 De wortel waor get banger.

Dao kaome miejer wort'le toen
 Aon dee kant vaan 't water,
 En aon de kant vaan Wiek dao waor
 El reubeveld get later.
 De Treechteneers waore zjeloes
 Op wat de Green aon Wiek gaof,
 De Wiekeneers die hadde geer
 Wat 't eiland aon Mastreech gaof.
 Dao kaom 'n reuze zjaloezij,
 't Goong haos neet mie langer.
 De reub die lachde ins deveur,
 De wortel waor get banger.

En op 'n nach toen spraok Mastreech
 Ziech aof um te goon ratse,
 Me voor toen stèl euver de Maos
 In 't duuster, want zoe'n fratse
 Die dorref me zoe euverdaag
 - Bang veur de Wiekeneere -
 Mer neet oethoole en daoveur
 Mòs me 't snachs raskeere.
 Me trok de reube oet de grond
 En wèrkde dao wie spoke
 En smörgens waor me in Mastreech
 Mer reubesop aon't koke.
 Meh wat waor 't geval gewees

Die nach? De Wiekeneere
 Die hadde op dezelfde wijs
 In Treech 't goon perbeere...
 Me had 't eilensje gaw leeg,
 De poonte vorgelaoie,
 D'n daag denao aot me in Wiek
 Niks mie es wort'levlaoie...
 Noe had me alle twie niks mie,
 De zjaloezij waor euver,
 En vaan de wortel en de reub
 Waor gaar en gans niks euver.
 Allein bleef veur Mastreech de naam
 Bewaord vaan REUBESLIKKERS
 Terwijl de Wiekeneers tot nog
 Touw heite WORTELETIKKERS.

Kèrremes.

'Komp luikes doot uuch geine sjaoi,
 'Komp nump uuch nog e stökske vlaoi,
 'Of get vaan die toert...'
 Meh me is al haos b'roerd
 Vaan 't ete en zoe meui es 'n maoi.

Vreigele.

Me vreigelt in Mastreech wel ins,
 Dat deit me heij hiel geere,
 Dat is 'n vaste eigensjap
 Vaan us Mastrechteneere.
 Meh dèks geit me dao-in te wied
 En brik me AL in stökke
 En liet oet pure vreigelzin
 Mer weer ins get mislökke.

Wee heet vaan us, Mastrechteneers,
 Nog neet ins good gevreigeld?
 Wee vaan us heet ouch neet al ins
 Mèt vääö krittiek gekeigeld?
 Meh goeide dèks op die maneer
 Get wat good goong aon stökke,
 En leet oet pure vreigelzin
 Mer weer ins get mislökke.

Wee heet vaan us, Mastrechteneers,
 Nog noets ins good gevreigeld?
 Meh ouch, wie dèks woorte daodoor
 De roete ingesjeigeld,
 Boe achter gans sjoen veerdig laog
 E plan wat wel mós lökke,
 Meh dat, mèt d'ingegoeide roet
 Alweer ins laog in stökke.

Me is zoe gaw heij mèt krittiek
Op alderhande zake,
Me kump mèt dinger aon die dèks
Noch kant, noch wal soms rake.
De lui die aon 't huit stoon, die,
Die neump me zoe mer krökke
En liet, allein oet vreigelzin,
AL wat die doen mislökke.

Zoe op z'nen tied ins vreig'lerij,
Dat hêlt de zake werrem,
Meh, maak me ziene stiel devaan,
Daan is 't gaw: aocherrem!
Daan kinne veer mèt alles heij
Wel gaw nao binne rökke,
De vreigel- en de kaankereers
Die doen 't toch mislökke.

Neet tot veer us mer hielemaol
Bij AL neer moote lègke,
'n Eeder zal op zienen tied
Zien meining moote zègke.
Meh zèkt die daan rejaol eweg,
Brek neet de boel in stökke,
En laot mèt eure gooie wèl
Dat wat good is, ouch lökke.

Euze berreg.

Sjoene, gooien, awwe berreg
 Ze maken 't mèt diech te erreg.
 'ch Had diech lang neet mie gezeen,
 Meh de romantiek verdween
 Wie iech zaog wie me diech kerfde,
 Eige kleur diech gelig verfde,
 Wie me in die liechaam vraot.
 Boe iech vreuger dèkser zaot
 Oet te kieken euver 't water
 Fantazeerend euver later,
 Jao dat heukske is eweg.
 De höbs gein heuk mie, de bis rech
 Aofgesjaof noe in dien flaanke,
 De höbs mer ribbe mie wie plaanke!
 Al wat greun waor is verdwene
 Ze maken oonder aon dien sjeene
 Zek vol vaan dien kneuk, die blood
 Me vrit mer door, 't geit sijjns good.

Allein steit trots nog opgeriech
 Wat nog bleef vaan ajds aon diech:
 De rewien vaan Leechtenberreg
 Steit dao en 't is of ze terreg:
 'Komp ins aon miech noondepie!
 'Vreuger velen 'rs heij mie
 'Die perbeerde miech te rake
 'En kapot miech wouwe make.
 'Al staon iech op e viedel grond,
 'Nog zeen iech gruutsig in 't roond,
 'Al staon iech ouch op 'ne pin,
 'Sjogkel of iech laaz'rus bin,
 'Iech bin iech, en zal iech blieve
 'Zoelang me Leechtenberg zal sjriev!'

Zoe sprik d'n awwe sukkeleer.
 Compassie toch Mastrechteneer!
 Dink ins aon diene jongen tied,
 Diene berreg weurste kwiet!

Sjoenen, awwe, gooie berreg,
 Wie iech diech zaog woort 't miech te erreg.
 Iech goong toen mèt de boot nao Köbbes
 En iech zaog diech awwe löbbes
 Kaalgevrete, kaalgesjore,
 Al dien sjoenigheid verlore.
 'ch Had diech lang neet mie gezeen,
 Alle romantiek verdween.
 Gaon iech diech nog ins beklumme
 Daan zal iech allein mèt numme
 't Veerskesbook vaan Fraankenèt.
 Zoe num iech aw gedachte mèt,
 En bij de voot vaan de rewien
 Zal toch nog wel EI pläötske zien.
 En dao lees iech zie gediech
 Vaan de sjoenigheid vaan diech.
 Meh wat ins waor, jao al dien glorie,
 Huurt noe gans tot de historie.

Awwen, erme, gooie berreg,
 De zuus oet, 't is werk'lik erreg.
 'ch Had diech lang neet mie gezeen,
 Alle romantiek verdween
 En es iech trökkom is mesjien
 Vaan diech gaaroet niks mie te zien.

Mèt kèrremes.

Mèt kèrremes, mèt kèrremes
 Daan hōbbe veer plezeer.
 Peer zōrreg veur de kèrmessent,
 Veur vlaioe zōrreg Meer.
 'ne Knien dee is al vètgemas,
 'n Hin kump in de sop
 En kinne de sent veur e speebak d'raof,
 Daan geit dat ouch nog op.

Mèt kèrremes, mèt kèrremes
 Daan hōbbe veer plezeer.
 De vlaioe zien mèt dikke spijs
 Apaartsjes dun vaan leer.
 En daan de fijn gooi krentemik
 Die vaan de sōkker kraak,
 Weurd smörges bij de koffie al
 Mie es haaf kaaid gemaak.

Mèt kèrremes, mèt kèrremes
 Daan hōbbe veer plezeer.
 Zoe noe en daan ins oet te goon
 Dat deit heij eeder geer.
 Me lōp daan saam de merret op,
 Kōp oliekeuk en frit,
 Of kiek 't leuk gedoons ins aon
 Es m'achter e gleeske zit.

Mèt kèrremes, mèt kèrremes
 Daan hōbbe veer plezeer.
 Dat is nog 't awwerwètse fies
 Vaan de Mastrechteneer.
 En al wat in de vreemden is
 Dat kump deen daag nao hoes,
 En it en drink en maak plezeer
 En veult ziech ech weer toes.

Vastelaovend.

Zeet ze zwejje
 Zeet ze drejje
 Allemaol dao hand in hand
 Al vergetend,
 Niks mie wetend
 Alle zörreg is aon kant!

In sjoen pekskes
 Goon de gekskes
 Euver straot en mert en plein,
 Al mer zingend
 En mer springend
 Hots d'n hiele boel doorein.

Maak 'ne sjuiver,
 Want 'ne kluiver
 Kump obbins dao op uuch aon,
 Meh ze jeske
 En z'n deske
 Zeet, dao kin m'm dalik aon.

Dao Mephisto
 Mèt 'ne pierro
 'nen Domino mèt 'n pjèrrèt,
 En e buurke
 Deit 'n tuurke
 Mèt 'n daam in krip-sorzjèt.

'ne Beer op sokke,
 Vèt zien hokke
 Pas oontvlöch en gans keduk,
 'n Bachante
 Hiel sjarmante
 Heet ziech veur 'm opgesmuk.

In e kuike
 Aon 'n tuike
 Dreug dao eine hieringe
 En aocherrem
 'ne Sjenterrem
 Zeuk in de göt nao pieringe.

Väöl piotte
 Aon 't ravotte
 In hun moblezaassiepak
 En iech zeen d'r
 Wie 'nen deender
 Eederein weurd vasgepak.

Ouch de 'woerheid' (?)
 In häör zwoerheid
 Weurd daan euveral gezag
 En e gekske,
 Lollig bekske,
 Weurd ins lekker oetgelach.

Zeet dee fleure,
 Da's 'nen deure
 In zie pekske 'stijle Queen Ann'
 Neet capabel
 Veur z'ne sabel
 Good te hawwe in zien han.

Al mer zingend
 En mer springend
 Kommen 'rs mer altied mie
 En 't is sjus of
 Op de Vrietof
 Is 'ne groete reunie.

En daan saoves
 Nao belaoves
 Mörrege weer mèt te doen,
 Geit me stroomplend
 En mer moomplend:
 ‘Wat is vastelaovend sjoen!’

Nao z'n hökske
 Boe 't klökske
 Al de nuijen daag aongief.
 Zoe is 't Zoondags...
 Meh daan 's Goonsdags
 Daan veult me 't pas aon zie lief!

Parasiet.

Heer kump zoe kwansijs z'ne noed ins klaoge
 Of kump terloups zoe evekes get vraoge,
 Me weurd 'm neet kwiet,
 En altied in d'n tied
 Tot m'ete moot en m'm slech weg kin jaoge.

De Mastreechter koejong.

Z'n möts op 'n oer,
 Z'n haore doorein,
 'ne Vinger kepot
 En e look in zie bein,
 'n Sjäör in z'ne jas
 En ouch in zien brook,
 En han daan daobij
 Of heer kachele stook,
 Dat is de Mastreechter koejong.

Niks liet heer mèt rös,
 Is 'n maog aon de pôts,
 D'n ummer, aoch dee,
 Is gaw umgerôts.
 De beurstel sleip heer
 Nog e paar hoezer mèt
 Dat is 't plezeer
 En 't groetste verzèt
 Vaan d'n echte Mastreechter koejong.

'r Löp d'otobös nao,
 Sprink daan op 'n kaar,
 Bind deure aonein,
 Rouk e stumpke sigaar,
 Hink muis aon de bel,
 Tik 'nen appel of prom
 En de kaar vaan de bekker
 Is de dikke trom
 Vaan d'n echte Mastreechter koejong.

Es 't kèrremes is
 Haolt heer wagele aof,
 Boujt kraome mèt op,
 Heet zien vrun al belaoef
 Tot heer ze zal bringe
 Veur niks euv'ral in,
 Umdat heer de lui
 Allemaol zoe good kin,
 Zoe is de Mastreechter koejong.

'r Is rauw aon de kant,
 Meh vaan binne toch neet,
 Heer hōlp boe heer kin
 En is weg ie d'r 't zeet,
 En is get gebäörd, daan
 Is heer gaw debij,
 Mèt keekel of ruizing
 Kees heer zien partij,
 Zoe is de Mastreechter koejong!

Limbörqs.

Veer geve eeder dee 't verdeent geere alle ier,
 Meh 't sjoenste blijf altied bewaord veur Keuning Slivvenhier!

III. Vaan Fieste En Hèllege

Advent.

Ao, hiemele dauwt neer
de lang en lang verwachte,
daan kump 'n ind aon 't wachte...
Gelök, dat kriege veer.

God kump weer es e keend
en truus en brink weer leefde.
Wie Heer ze us gereefde
is dat nog wel verdeend?

De wereld sjmach nao vreij
en kin ze mer neet vinde.
Meh wievööl stoon 'rs in de
reij veur 't stelke... werk'lik bleij?

Me zeukde neet bij Uuch
nao 't groete vredeswoonder,
en toch kin me neet zoonder
Uuch, de bron die noets verdrug!

Noe raak de nach ten ind,
de lochte goon aon 't klaore!

Wee zal 't Keend bewaore
wat m'in 't stelke vind?

Zjeezeke zoe klein.

Dao lik in 't stelke, errem, kaaid,
 E Kinneke zoe klein.
 De ingelkes die zinge sjoen
 Gans stèl veur Häöm allein:
 ‘Slaop noe, slaop noe kleine Zjeezus
 ‘Veer hawwe bij diech de wach,
 ‘Slaop noe, slaop noe kleine Zjeezus,
 ‘Sleet mer Dien uigskes, slaop zach.’

't Keend wat dao gebore is
 In 't stelke kaaid en klein,
 Dat huurt eus stumme ouch zoe geer,
 Zinge veer veur Häöm allein:
 ‘Slaop noe, slaop noe kleine Zjeezus
 ‘Veer hawwe bij diech de wach,
 ‘Slaop noe, slaop noe kleine Zjeezus,
 ‘Sleet mer Dien uigskes, slaop zach.’

Vergaote veer't dèks mesjiens
 Dat Kinneke zoe klein?
 't Reup us toch mèt leefde trök,
 't Is soms zoe gans allein.
 Kom daan, kom daan same nao Zjeezus,
 Wachte deit Heer us mèt smart.
 Kom daan, kom daan same nao Zjeezus,
 Bringe veer eus leefde, eus hart.

Keersmes.

Me maak ziech geine Keersmes mèt de sjien vaan lempkes
 Die roed oetgleuie door get klatspapier;
 Me maak ziech geine Keersmes door te fuive,
 Dat waor neet de bedoeling vaan eus Slivvenhier;
 Me maak ziech geine Keersmes door 't geneete
 Vaan gejs en punsj en geïmporteerd gebruik;
 Me maak ziech geine Keersmes door te meine:
 DAT is 't Keersgelök, want dat gelök, dat ruuk.
 Meh in te dinke wat of 't wèlt zègke
 Tot Slivvenhierke veur us op de wereld kaom,
 Dat sjijnt de mieste zwoer te valle,
 Dat pas neet mie in de moderne kraom.
 Me geit wel nao de nachmès, meh de mieste
 Die doen dat, jeh, umtot 't aandre doen,
 Me doog 't vreuger, 't is nog 'n geweente
 Me veult 't zoe get aon es Keersfatsoen.
 En nao 't lof touw komme ouch de mieste,
 Meh miejer nog es veur de Keersmespreek
 Goon z'um de zaank, en 't waor al dèkser
 Of gans de kèrrek 'ne konzèrtzaol leek,
 Want koelik waor de zege mer gegeve
 Of alles drejde ziech nao d'n oksaol
 En solo's woorte daan gezoonge
 Door bariton, tenor of kraol.
 Noe weit iech wel, zoe zien veer einmaol,
 Veer hawwe vaan zoe stummingsleed,
 Meh dao zien t'rs die dat hoofzaak vinde
 En dat allein brink Keersmes neet.
 D'n echte Keersmes, mèt zien fijn gedachte,
 Zie groet misterie en zie groet gelök,
 Dee kriege veer pas good te pakke
 Es veer ins eve dinke trök
 Aon die klaor nach, boe-in de wereld

De blijdsjap en de vrögde woort gebrach,
De ingele de glorie toen oetzoonge
En herderkes 't kraoge aongezach
Tot Slivvenhierke waor gebore
Dee us verlossing bringe wouw
En same goong me beijenteere
Nao 't errem Bethlems stelke touw.
Es dat door us weer good geveuld weurd,
En dat door us weer weurd beleef,
Daan veult me pas 't wonderlikke
Wat um de Keersmes altied zweef.
En toes, 't kribke wèlt us tuine
Wie of 't waor in de kaw nach
Wie dao Sint Zjoezep en Slevruike
Hun zäönsje door God woort gebrach.
En laot daan dao eur leedsjes klinke,
Zink dao eur aw kantiekskes weer
Die vreuger kloonke in de kamers,
Gelierd door euze Peer en Meer.
En viert de Keersmes neet wie aandre
Mèt mistletoe en roeie sjien,
Meh z o e tot geer in AL kint veule:
Z o e , z o e allein moot Keersmes zien.

Geer kaomp...

Geer kaomp veur miech en alle aander minse
 Es middeleer veur us heij nao de eerd,
 Veur Uuch zien alle lui jao allemaol inse
 En niemand is bij Uuch get miejer weerd.
 Veur dee 't neet wis en dee 't neet geluifde
 Dao kaomp Geer ouch veur in de kaw Keersnach
 En hōb, wie d'ingele de nachte opesjuifde,
 Ouch veur die minse heij de vreij gebrach.
 De wereld heet de vreij en vrāög verlore,
 't Leve jakkert weijer zoonder Uuch,
 Meh in Uuch is, vaan wiet Geer zeet gebore
 'n Bron vaan leefde die dao noets verdruug.
 En sleit de wereld ouch in doezend stōkke
 Al wat me boujde, Uuch ter ier,
 Al lōp de lēste mins ouch op zien lēste krōkke,
 Toch blijf Eur leefde leve Slivvenhier.
 En houjt me ouch de lēste brik vaanein aof,
 En dreig vaan eeder kant 't allergroets gevaar,
 Toch blijf dao blinke, wiet G'r 't us bejein gaof:
 't Kribbeke vaan Bethlem en zien staar.
 't Kribbeke wat us zal laote dinke
 Aon Uuch wiet Geer veur us gebore woort,
 De staar, die in d'n duustre nach zal blinke,
 En hope deit op Eur belaovend woord
 Tot wee op Uuch mer stēde zie vertrouwe
 Tot dee ouch later zien beloening voont
 En daodoor ouch 't vas neet zal berouwe
 Tot heer heij oonder gans kort bij Uuch stoont.

 Geer kaomp veur häöm, dee Uuch eweg mer sjuifde,
 Geer kaomp veur häöm, dee Uuch neet kinne wouw,
 Geer kaomp veur dee 't neet wis en dee 't neet geluifde
 En leep d'n helle weeg nao de Calvarie touw.

Laote veer nao Bethlem goon.

Noe laote veer nao Bethlem goon,
 Dao moot 'n hiel aaid stelke stoon.
 Dao is e Keend gebore
 Wat de wereld had verlore.

Sint Zjoezep veeg de snie vaan 't mos,
 Me huurt d'n ezel en d'n os,
 Kom goon veer same binne...
 Wee wèlt 't Keend neet kinne?

Slevruike, bleikskes, bijnao wit
 Die beijt dao en 't is of ze krit.
 Boevuur zou zie ziech sjaome?
 Al wis ze tot veer kaome.

De herderkes bejeingebrach
 Door d'ingele heij in de nach,
 Die stoon dao en ze beije...
 Wee zou ze neet beneije?

Kom laote veer nao Bethlem goon
 En bij 't stelke blieve stoon
 Mesjiens veer ouch vernumme
 De zingend' ing'lestumme.

Wie Zjeezeke gebore woort.

Wie Zjeezeke gebore woort
 Toen waor 't tot me d'ingle hoort:
 Gloria! Gloria!
 En't zach gewuif vaan hun vleugelkes,
 En e koer wie vaan doezend veugelkes,
 En harpe en sjalmeie
 Die hoort me tössebeie:
 Gloria! Gloria!

Wie Zjeezeke in 't stelke laog,
 Bezeuk toen vaan de herders kraog:
 Gloria! Gloria!
 Toen keek 't ins mèt e bang geziech
 Wie Slevruike 't eve had opgeriech.
 Nao al die doonker minse
 Die Häöm noe kaome winse:
 Gloria! Gloria!

Wie Zjeezeke in 't stelke sleep,
 Slevruike zöchde eve, deep:
 Gloria! Gloria!
 Ze zöchde toen urn 't sjäöpke klein
 Dat môs leije nog later hiel vâöl pijn.
 Toch zoong in stèl verbleije
 Häör hart zoe tössebeie:
 Gloria! Gloria!

Wie Zjeezeke get kerremde,
 Sint Zjoezep ziech oontferremde:
 Gloria! Gloria!
 En stèl lag heer toen hiel zeutekes
 'n Aaid dekensje op zien veutekes,
 Heer blaosde oet 't leechske
 En duijde aon 't weegske:
 Gloria! Gloria!

Dao is e Keend gebore.

Dao is e Keend gebore,
 Kyrieleis,
 E blömke tossen 't kore
 Zoe steit 't gans verlore
 Kyrieleis.

't Zal zien zäödsjes zejje,
 Kyrieleis,
 En es me daan geit mejje
 Wee zal nao 't blömke krejje?
 Kyrieleis.

Wel zal m'n 't zien bleuie,
 Kyrieleis,
 En ziech demèt bemeuie,
 Meh 't blijf gestiedig greuie.
 Kyrieleis.

De zäödsjes tossen 't kore,
 Kyrieleis,
 Die goonge neet verlore,
 Daoveur is 't Keend gebore.
 Kyrieleis.

Sint Fanus.

't Ierste blood veur Slivvenhier vergote
 Sint Fanus waor vaan uuch;
 De sjerpste stein die me kôs vinde
 Woorte toen opgeluuch!
 Noe draag geer bleij de vaon
 En gaot geer fièr vâöraon
 De stoet vaan marteleere!

En um dee vaon danse de onnuuzel kinder
 Sjus es wie oettrèk de famfaar,
 Zie trèkke spiereling in groete bāög en stoete
 Uuch um bij nao... Geer weurd 't neet gewaar,
 Want bleij draag geer de vaon
 En fièr gaot geer vâöraon
 De stoet vaan marteleere!

Sint Fanus, vaandrig Gods! Nog zien d'r marteleere
 Nog leijt zoe mennige mins terwèl' vaan Slivvenhier,
 Meh kump zoe iemes kloppe aon d'n hiemel,
 Daan haolt 'm in mèt groete ier
 En draag daan bleij de vaon
 En gaot daan fièr vâöraon
 De stoet vaan marteleere!

Ze kaome mèt dreije.

Ze kaome mèt dreije
 Vaan hiel wied eweg
 Mèt knechte, mèt peerd en kemeele.
 De weeg waor oonveilig,
 De weeg waor zoe slech,
 Meh dat alles kôs hun niks versjele.

Ze zeukde'ne Keuning,
 Ze volgde Z'n staar
 Aon d'n hiemel in 't Ooste versjene.
 De weeg waor oonveilig
 En ouch vol gevaar,
 Meh de hoop in hun hart neet verdwene.

Ze voonte in 't stelke
 Vaan rotse en hout
 Slivvenhierke, dee lachde hun tege.
 Ze offerde wierouk
 En myrre en goud,
 En beijde veur Zien höllep en zege.

D'n ierste keuningskook.

De zwarte keuning Baltazar
 Dee had 'ne zwarte knech,
 Dee trok mèt ziene keuning mèt
 Oet 't verre Ooste weg.
 Heer wis 't doel neet vaan de reis,
 Heer volgde zienen hier
 Dee spraok mer vaan 'n staar, e Keend,
 Altied mer kier op kier.
 Heer sjogkelde op de kemeel
 Zoong 'n eintoenig leed,
 En knawwelde get broed, 'n vijg,
 Verlangde miejer neet.

De zwarte keuning Baltazar
 Mèt ziene zwarte knech
 Die troffe nog twie keuninge
 Ouch vaan hiel wied eweg,
 Die spraoke ouch euver 'n staar
 En vaan e Keuningskeend.
 De knech vaan keuning Baltazar
 Zweeg, wier heer waor geweend.
 Zie trokke same weijer noe
 Totdat de staar bleef stoon,
 Toen zaog d'n erme zwarte knech
 Ze nao 'ne stal ingoon.

Wie trökkaom keuning Baltazar
 Toen sjrök d'n erme knech,
 Want krietend kaom heer oet de stal
 En truuste kôs heer slech.
 Meh wie de keuninge alle dreij
 Weer waore in hun tent,
 Toen heet heer vol nuijsjierigheid
 Ziech nao de stal gewend.
 Heer goong mèt kloppend hart d'r heer,
 Maakde de staldeur los,
 En zaog 'ne maan, 'n vrouw, e Keend,
 'nen Ezel en 'nen os.

De knech vaan keuning Baltazar,
 D'n erme zwarte knech,
 Dee voelt e groet gelök obbins
 En kôs dao neet mie weg.
 Heer zaog de sjoen kedoos dao stoon
 Die me had mètgebrach,
 Die hadde de dreij keuninge
 Aon 't Keend zien veui gelag.
 Dat Keend dat waor zoe fien, zoe sjoen,
 Dat maakde 't hart 'm werrem.
 Heer voelt de riekdom vaan 't gelök
 Al waor 't stelke errem.

De zwarte keuning Baltazar
Dee had 'ne zwarte knech,
En ouch dee zeukde e gesjink
En gaof zie broed toen weg.
Heer gaof 't aon d'n awwe maan
Dee neven 't kribke stoond,
Heer keek ins nao 't Moojerke
Dat heer steeds sjoender vond.
Heer gaof vaan zienen erremooi
Umdat heer kôs de noed,
En offerde es zie gesjink:
Zie lèste tervebroed.

De zwarte keuning Baltazar
Mèt ziene zwarte knech
Die trokke vaan oet Bethlehem
'n Tiedsje later weg.
En euverweeg, 't waor woonderlik
Waor noets te kort aon broed,
Aon water waor wel ins gebrek,
Meh 't broed kôs geine noed.
En 't waor zoe fien, vol mèt sukaat,
En lekker dat 't rook!
Zoe gaof klein Zjeezeke es dank:
D'n ierste keuningskook.

Slevrouwe Leechmès.

't Evangelie gief vaandaog
 Us weer e sjoen ekzempel:
 Ze goonge vaan oet Nazareth
 Gedreije nao d'n tempel.
 Sint Zjoezep droog de offergaof
 Twie doeve in e kuike,
 Dat sjreef de joedse wèt zoe veur
 Es zuuvring vaan Slevruike.
 Slevruike zellef droog 't Keend,
 't Wiechske vaan e mäöndsje,
 Gods Keend, aon häör noe touwvertroujd,
 Gods Keend, meh ouch häör zäönsje.
 Zie zou 'm leije wie ze kôs,
 Dat goong z'opnui belaove
 Noe wie ze nao d'n tempel goong
 En offerde häör gaove.
 Häör gaove, twie klein doeve mer
 Wie alle errem luikes...

Toen goong me trök en leefde stèl...
 Zien nog vaan die Slevruikes?
 Zien nog Sint Zjoezeps, die wie toen
 Zoe klein, invoudig blieve?
 Zouw'veer es awwers vaan zoe Keend
 Us neet get aandere sjrieve?
 Dat veurbeeld vaan oet Nazareth
 Maag dat in doonker tije
 Zoe wie veer ze beleve noe
 Us rech-aon blieve leije,
 En laote weure, zoe wie zie
 Dao waore in d'n tempel,
 Invoudig, braaf en stèl, zoe wie
 Me zeet: vaan awwe stempel.

Simeon's zaank.

Laot noe, ao Hier, eure knech mer goon,
laot noe zien oor vaan sterve sloon,
want noe heet heer 't gelök gezeen
boevuur de wereldnach verdween.

Al lang, ao Hier, waor heer gereid,
meh noe zien ziel de zaoligheid
gepreuf heet vaan wat Geer heij brach,
noe heet heer lang genôg gewach.

E leech goong op, wat sijnne deit
zien kläörte nao de iewigheid.
Wel zal 't vâöl lui tegestoon,
meh Hier, laot eure knech noe goon.

Assekruiskë.

Assekruiske, zwart en zwoer
 Woorste veur de kop gesjreve.
 ‘Mins, wat weurste op d'n doer
 ‘Este weggeis oet dit leve?’

Assekruiske, zwoer en zwart
 Steiste veur de kop geteikend.
 ‘Mins, wie is 't in dien hart,
 ‘Wètste good wat 't beteikent?’

Assekruiske, zwart en zwoer
 Woorste veur de kop gesjreve.
 ‘Mins, weur wakker noe en loer
 ‘Wat heij binne is gebleve!’

Assekruiske, zwoer en zwart
 Steiste veur de kop geteikend.
 ‘Mins, wat is 't? Vräög of smart?
 ‘Is 't kruiske wel touwreikend?’

‘Of is nog dee groete moer
 ‘Um dien hart euv'rind gebleve?’

Assekruiske, zwart en zwoer,
 Weurste neet veur niks gesjreve!

D'n daag vaan groet gelök veur Slevruike (25 Miert).

'nen Ingel heet 't häör aongezach
En zoe 't gelök aon de wereld gebrach.

'Tech bin de maog vaan Slivvenhier,
'Boeveur, boeveur aon miech die ier?

'Meh 't gebäöre nao Zie woord,
Zag zie en God allein 't hoort.

En 't Woord dat kaom en woort toen vleis
En zie oontfoong vaan d'n Hèlligen Geis.

En 't Woord dat woende bij de lui
En 't waor zoe aaid, en 't waor wie nui.

Zie droog 't stèl gelökkig mèt
En brach vervölling vaan de wèt.

Slevrouw, geer had 't Woord zoe leef
Höb us dat ouch get ezzebleef,

En beijt veur us bij 't God'lik Woord
Dao's niemand dee 't liever hoort.

Daan blijf eweg vaan vis de straf,
Veer kriege wat Heer heet belaoaf.

Slevruikeleef, ao, dink aon us,
Slevruike beijt toch, beijt veur us.

Paostied.

Bedèk zien de kruzer mèt deuk vaan maof,
 De kleur vaan de boete en 't leije.
 Bedèk wie Zie leve, wie Heer Ziech begaof
 In 't verborge um veur sterkde te beije;
 En sjus wie Heer dao in 't verborgene goong
 Tot de tije ziech zouwe voltrèkke,
 Zoe ouch heet de kèrrek vaan wie zie bestoong
 De kruzer mèt maof doen bedèkke.

Zien Godheid veural verborg Heer toen
 Um miejer es mins nog te leije,
 Um deeper te veule nog wat Heer goong doen.
 Wee begrip vaan die leefde de reije?
 Zoe ouch is de Godheid verborrege noe
 Oonder kleure vaan leid en vaan boete,
 Meh hoegerop zien veer 't Kalvariekruus boe
 Veer de Leijer en Verlosser begroete.

't Aaid testemint dat heet 't veurzag
 Wie ins Heer zou leije en sterve.
 't Nuit, dat zeet us wie Heer us bedach
 En d'n hiemel veur us goong verwerve.
 Twie tije zien dat, boe-in vääol is belaoef
 En veer ouch vääol höbbe gekrege.
 Twie weke bedèkke de kruzer mèt maof,
 Daonao kump de blijdsjap en zege.

Gewijde paame.

Ze zien aon 't altaor nao gewijd,
 Dao laoge ze te same
 Die hólde ins brachte aon Slivvenhier:
 Invoudige tekskes paame.

De geistelik dee deilt ze oet,
 Me puunt zien hand veur daanke
 En de persessie trek daan roond
 De kèrk in jubelklaanke.

Want ouch noe weurd de zegepraol
 Bezoonge al vaan 't leije,
 D'n ierepaam haos oetgereik
 Aon wee voltrok de tije.

Daan geit 't tekske mèt nao hoes,
 Weurd achter 't kruus gestoke.
 Dat is 'n hiel sjoen, aaid gebruik
 Boe noets mèt weurd gebroke.

En is d'n tied vaan us veurbij
 En ligke veer: han te same,
 Ao, laot daan 't lèste kruiske zien
 Eint mèt gewijde paame.

Gooie Vriedag.

Deen daag moot gans vol dreufheid zien...
 Gei sträölke mie vaan zannesjien,
 Gei veugelke wat nog get zink,
 Gei windsje wat nao boete wink...
 Compassie, die moot in us zien.
 Deen daag moot gans vol dreufheid zien.

De kèrrek is zoe kaal en doeds...
 Me veult de deepte vaan get groets,
 't Is aaklik stèl. De Meister storf...
 Boe is heer dee 't leege dorf?
 Mesjiens geluif heer 't nog oets,
 Noe alles kaal is, leeg en doeds.

Me huurt noe geine belleklaank,
 Meh niks es dreuvig liekgezaank,
 En op de eerd, dao lik e kruus...
 Begriepe veer 't groet verluus
 Vaan Häöm, dee voont de wereld kraank
 En gaof Zie leve? Boe's d'n dank?

Deen daag m ô s gans vol dreufheid zien...
 Niks mie es 'ne keersesjien
 Môs leechte euver 'n errem ziel
 En bevend winke: Kniel noe, kniel!
 Daan waor d'r toch 'ne gouwe sjien
 Noe alles kaaid en dreuf môs zien.

Kruusdaog.*Veur Pastoer F. Schleiden.*

Es de loch vol mèt lentebelofte zit
 En de eerd beers vaan weelmood daan ope;
 Es vaan stroek, blom en plant in de sjittrenste prach
 't Leve oet de knup kump gekrope,
 Daan is 't 'n lös
 Langs velder en bös
 Te dwaole, te aoseme, te leve.
 Me daank Slivvenhier
 Tot weer 'ne kier
 Us die vräög, us die däög is gegeve.

Es de zon al weer wermer häör straole us sjik
 En 'ne beteren daag wèlt perbeere,
 Daan trèkke hiel vreug langs de weeg vaan 't veld
 In persessie de lui, beijenteere.
 De winter is doet
 En elk Weesgegroet
 Beijt veur greuizaamheid en nui leve.
 Me vraog Slivvenhier
 Tot weer 'ne kier
 Heer us greuiweer veur alles maag geve.

De geistelik geit mèt 't kruus in de hand;
 Heet 'n koerkap um, maof vaan kleure,
 Heer beijt veur zien kinder, hun velder, hun land
 Dat opebrik nao't wintertreure.
 En veur eederein
 't Zij groet, 't zij klein
 Vraag heer toch 't bèste te geve,
 En beijt Slivvenhier
 Ouch noe deze kier:
 Gef miech vräög, doot hun däög mèt nui leve.

Alle hëllige roope de zengers noe aon
In 't zinge vaan lang litteneije,
Herhole nog ins wat dao-in weurd gevraog
Terwijl d'aander lui loupe te beije.
 Zoe weurd in dees daog
 Zoeväöl weer gevraog
Veur besjerming vaan alles in 't leve,
 En ouch deze kier
 Zal vas Slivvenhier
Wat Häöm veur us good Hek wel geve.

's *Hieren hiemelvaart.*

Geer waort gestorreve veur miech en gans de wereld,
 En wie op veurjaorsmörrege d'n dauw nog pereld'
 Op alle greun en alle blomme
 Toen zeet Geer oet 't graaf weer opgeklomme
 En de versjrikde wach die vlöchde nao de stad
 Wiet Geer verbroak de stein, dee me verzegeld had.

Geer leep weer roond, versjeen aon de bekinde,
 Geer lierde deeper hun begriep wat zie nog neet kinde,
 Geer gaof hun mood en gaof hun liering,
 En lierde vâöl tot blijer viering
 Vaan 't groet geheim vaan Witten Donderdag...
 Dao waor zoevâöl wat nog neet waor gezag.

Geer naomp hun mèt, die vrund waore gebleve,
 Nao hoege berreg en wie't steit gesjreve:
 Toen zeet Geer dao t'n hiemel opgeklomme,
 En 't waor 'ne reuk dao vaan de fijnste blomme,
 En àl wat dao waor keek nao bove touw,
 En middenin stoont Moojerke Slevrouw.

Geer zeet gestorreve veur miech en gans de wereld
 En vaan d'n dauw vaan Uuch zien gans umpereld
 De blomme vaan eus ziel, eus leve.
 Veer wèlle die zoe geere aon Uuch geve
 En kieke n a o Uuch, lang nao bove touw
 En beije mèt eus Moojerke, Slevrouw.

Sakermintsdaag.

Dao vlamp allein e lempke daag en nach
 en elken daag gestiedig door
 veur Eur klein cèl, Eur woeningske
 in 't altaor op 't sjoen, hoeg koor.

Geer woent dao door 't groet geheim wat Geer
 us gaof d'n aovend vaan de Witten Donderdag,
 wiet Geer Uuch gans gegeve hōb
 en toen allein aon us mer hōb gedach.

't Vlemke is allein getuige, daag en nach,
 vaan wee dao kump en beijt en smeeke bij Uuch,
 en wee, kapotgeslage door 't leve soms,
 weer weggeit, door 't beije gans verluuch.

't Vlemke is allein getuige, daag en nach,
 vaan wee dao kump en daank brink mèt zie beije,
 en gans getruus dao stik e keerske aon,
 of offerde wat Geer 'm gaof te leije.

Geer wout gein mantele vaan hermelien,
 gei simpel pekske zellefs mèt e kreegske,
 Geer wout es woening mer 'n hiel klein cèl,
 es wachter mer de vlam vaan 'n onnuuzel leechske.

Geer wach mer stèl op us dao, daag en nach,
 en elken daag en nach gestiedig door
 in Eur klein cèl, Eur woeningske,
 op us allein, dao op 't sjoen, hoeg koor.

Mei

Slevruike, 't is weer de maond noe vaan Uuch,
 De maond vaan de greui en de bleui.
 Iech plök uuch de blomme oet hoof en oet wei,
 E blömke dat zeet geer noets meui.

Wat bleuit 'r neet vääöl in de maond vaan de Mei!
 Mien häöfke dat is haos ein blom,
 't Vreugjaor dat sjikde 'n anziagskaart
 Mèt de lètters in blomme: 'Iech kom!'

En es daan 't vreugjaor gekomme is
 Daan is ouch de maond dao vaan uuch,
 Veer seere eur beeld daan zoe geere weer op
 En beije apaart ins tot uuch.

Veer zètte eur beeld op 'ne pjee, 'n konzol,
 Of 't steit op 't keske te proonk,
 En twee kandelabers die hawwe de wach,
 En de keersloch die ruuk of 't is broonk.

De blomme oet veld en oet wei en oet hoof
 In alderlei kleure en prach,
 Die weure in vase bij uuch neergezat
 Of los aon eur veui dao gelag.

En saovens daan klink euze roezekrans op,
 Es moojer wèt geer toch zoe good
 Al wat heij mankeerde vaandaog in 't hoes,
 En ouch wie 't mörrege moot.

Eus kinder, e u s blomme, die bringe veur uuch
Veerse blomme mer eeder kier mèt,
Ze bringe 't vreugjaor daomèt in 't hoes,
Goon mèt eure zege nao bèd.

Maag daan eur beeld in de maond vaan de Mei
Op 't keske nog vääol jaore stoon,
En mage eus kinder ouch later in Mei
Doen wie 't hun noe veur is gedoon.

Piëta.

Moojerke vaan smarte! Ze hōbbe Slivvenhier
 gelag op eure sjoet en stèl gelaote
 Uuch allein mèt Häöm, wie 't Joedse volk,
 nog opgehits, trok sjriewend door de straote.
 Ze leete Uuch allein met Häöm
 en toen voelt Geer de zwuurte
 vaan gans 't leve wat Heer zelf ziech vroeg.
 Geer zeet weer Zien geboorte en geer huurt de
 ingele vertèlle aon de herders
 tot Heer vol goojigheid is wèlle koume
 um zoe Zien Vajers koejigheid
 op 't vollek in te toume.

Moojerke vaan smarte! Ze hōbbe Slivvenhier
 gelag op eure sjoet, boe-op Heer vreuger späölde
 en lachenteere greep nao kol jee of nao brosj,
 en noe ouch veult geer pas wiewäöl de
 wereld kraog door Zienen doed,
 wat offer tot Heer brach um aon de tije
 te geve, te voldoen, wat waor belaoef,
 wie Heer, de Zoon vaan God, kaom veur us leije.

Moojerke vaan smarte! Geer hōb 't leid gekind
 in al zien gruudde en zien zwuurte,
 en veer, veer leije mèt Uuch mèt,
 meh vraoge ouch: Ao, huurt de
 moojers aon - geer wèt en kint 't leid -
 huurt daan gedöldig nao hun klaoge.
 'n Eeder veult zie kruiske toch zoe zwoer,
 ao, beijt bij eure Zoon veur wat zie vraoge.
 'n Eeder beijt en klaog z'ne noed ins geer.
 In leid en pijn, daan trèkke aon de harte,
 elk moojerke krijg op 'ren toer häör kruus,
 en ellek is mesjiens e moojerke vaan smarte.

Oktobermaond.

Veur Mgr. Dr. G. Lemmens.

Oktobermaond! Maond vaan eus Moedergäödske!
'n Herrefszon goeit straole op 't pläötske
boe veur häör beeld stoon blomme in e veeske
en flikkrend brant e leechske in e gleske.

Oktobermaond, boe-in de blajer valle.
Oktobermaond, noe valle ouch de kralle
vaan roezekrens, gebeijd veur 't Moedergäödske
en eeder zeuk ziech in häör hart e pläötske.

Hèllic Treeske.

Hèllic Treeske
 diene naam is wie e gleske
 vaan 't zuverste kristal,
 boe de klaank vaan is wie belkes
 en 't leechspeul wie de krelkes
 vaan 'ne groete waterval.

Hèllic Treeske
 diene naam is wie e feeske,
 gruutsig speul vaan 'n fontein,
 sjitterend wie diamante,
 zondoorsijnd vaan alle kante,
 meh invoudig toch en klein.

Hèllic Treeske
 maak veur us ouch ins e feeske.
 Seer dat sjoen mèt ruuskes op,
 geef us daan 'ne roezerege,
 daan haw iech ei ruuske tege
 en iech vaang 't zeker op.

Hèllic Treeske
 'ch zèt dat ruuske in e veeske
 en bewaor 't stèl veur miech.
 En es wat iech vraog maag lökke,
 zal iech hiel vääöl ruuskes plökke
 allemaol allein veur diech.

Sint Fransiskus.

Veur de Broun Paoters bij hun zjubelij in 1936.

Sint Fransiskus,

blijje bringer vaan vääol goods,
 dee de riekdom goonk versmieje
 en vrundsjaap sloot mèt Slivvenhier
 in e verboond dat veur uuch twieje
 euverleep vaan innigheid;
 stiechter vaan 'n wereldorde,
 dee d'n ermooi blij umermde
 en es vajer vaan d'n erme
 ziech euver klein en groet oontfermde
 veer hawwe vaan uuch,
 veer bewoondere uuch,
 veer daanke uuch,
 en beije tot uuch.

Sint Fransiskus,

blijje bringer vaan 't gelök
 dat in 's minsen hart kaan leve,
 wat geer zaog, dat kôs aon uuch
 vräög en blijdsjaap, leefde geve,
 en dat zoonk geer dankbaar oet;
 dee in bos en heij en velder
 veugel, buim en blömkes neumde
 breurkes, zusterkes vaan uuch;
 ziech op aofkoms noets bereumde;
 d'n ermooi naom veur ziech es broed,
 veer hawwe vaan uuch,
 veer bewoondere uuch,
 veer daanke uuch,
 en beije tot uuch.

Sint Fransiskus,

blije bouwer aon 't werrek
 vaan de kèrrek op de eerde,
 geer zaog in't kleinste altied nog
 't groete vaan Gods eige weerde
 en alles maakde uuch zoe blij;
 geer oontfoonk de hèllige teikes
 es leefde en daank vaan Gods gena,
 marteleeer vaan de begeerte;
 bewaorder vaan Persjoonkela;
 kamper veur Gods hèllige vreij,
 veer hawwe vaan uuch,
 veer bewoondere uuch,
 veer daanke uuch,
 en beije tot uuch.

Sint Fransiskus,

blij en trèkker door de len
 boet geer broch weer vräög en leefde
 es de Serafijnse vajer,
 dee zien kinder blij gereefde
 vaan Gods straolend leefdeleech.
 Ouch veer kraoge heij e stökske;
 en noe eur Paoters zjubileere,
 noe zinge veer e zonneleed
 wiet geer 't zoonk en huurt nog geere,
 oet naom vaan 't aaid en nui Mastreech
 veer hawwe vaan uuch,
 veer bewoondere uuch,
 veer daanke uuch,
 en beije tot uuch.

Allerziele.

Allerziele!
 Laot us kniele,
 Dinke aon familie, vrun,
 Die nog leije
 Veur 't veurbeije
 Nog mesjiens veur vreuger zun.

Allerziele!
 Neet goon kniele
 Umtot alle lui dat doen,
 En neet komme
 Mèt get blomme
 Veur 't alledaogs fatsoen.

Allerziele!
 Neet goon kniele
 Bij e graaf mèt sjoene stein
 En us sjaome
 Veur de naome
 Op 'n houte kruus! Ao nein!

Allerziele!
 Laot us kniele,
 Dinke aon wee door d'n doed
 Is gehaold al
 En bepaold al
 Vööl heet aon ei Weesgegroet.

Allerziele!
 Laot us kniele
 Beije, beije elke kier:
 Tot de ziele
 Kinne kniele
 Veur d'n troen vaan Slivvenhier